

‘Emili Vendrell, la veu del poble’

El tenor català Roger Padullés ha creat un espectacle per commemorar els 125 anys del naixement d'Emili Vendrell. *Emili Vendrell, la veu del poble* es va estrenar el 5 d'abril passat al Teatre Principal de Valls, es va repetir a Sallent i viurà aquest estiu dues representacions més. El 29 de juliol es podrà gaudir d'una nova representació al Juliol de Música i Poesia de Balaguer i el 28 d'agost al Musicant de Campllong.

Roger Padullés, que ha realitzat una recerca entorn de la figura del tenor Emili Vendrell i ha rescatat de l'oblit algunes de les cançons que l'interpret català cantava tot sovint als seus concerts, ha creat una petita dramàtúrgia per presentar el personatge mitjançant la figura d'un actor, Ferran Frauca. La proposta musical és un recorregut per la gran versatilitat d'Emili Vendrell: des de la cançó popular fins a Wagner, passant per *lieder* de Schubert, Schumann, Beethoven, així com d'innombrables sarsueles. Padullés compta amb el suport musical del pianista Josep Surinyac, que l'acompanya al llarg de tot el concert.

Parlem amb ell perquè ens expliqui com neix el seu interès per Emili Vendrell i per què és important recordar aquesta figura.

Revista Musical Catalana. ¿Roger, com sorgeix l'interès per la figura d'Emili Vendrell i què n'has descobert durant la teva recerca?

Roger Padullés. L'interès sorgeix ja fa anys, quan la meva mare em va suggerir d'incloure alguna cançó d'Emili Vendrell al repertori de recital. En la gent de la seva generació la figura del tenor barceloní era molt coneguda i tothom en parla com d'una figura mítica. Això em va portar a escoltar alguna de les seves gravacions històriques i em va cridar molt l'atenció la seva tècnica i el seu fraseig; exquisits. Va ser llegint articles al voltant de la seva vida que va anar creixent l'interès sobre ell. Els seus orígens humils i la tenacitat demostrada fins a arribar a ser una gran figura de la lírica, ho vaig trobar fascinant.

RMC. Com has articulat la investigació al voltant d'Emili Vendrell?

RP. Aprofundint en la recerca vaig anar a raure al Centre de Documentació de l'Orfeó Català, que en conserva el fons. Allà es va desplegar davant meu un món de fotografies, cartes i programes de mà que no tenien fi. També la lectura del seu llibre autobiogràfic, *El mestre Millet i jo*, va ser addictiva. Tot de cop disposava de molta informació i vaig decidir que calia fer un altre tipus d'espectacle que marxés del típic concert veu-piano amb la mà recolzada a la tapa.

Hi vaig descobrir, per exemple, que durant la primera època del franquisme, Emili Vendrell va ser sentenciat a mort per "*rojo, separatista y masón*", tot i que després se li va commutar la pena per uns

anys d'exili. El seu al·legat davant del jutge va ser de gran valentia i plena d'amor vers Catalunya. És per aquests anys passats fora de casa seva, en què ell tant va patir, que m'encantaria contactar amb els seus descendents. Potser de cara a una segona edició de l'espectacle!

El pianista Josep Surinyac, l'actor Ferran Frauca i el tenor Roger Padullés durant un assaig

RMC. En l'espectacle que fas junt amb el pianista Josep Surinyac, hi apareix la figura del narrador, que representa l'actor Ferran Frauca. Quin paper hi té, el Ferran?

RP. El seu paper no és ben bé el d'un narrador. En Ferran Frauca encarna un Emili Vendrell madur que s'adreça als seus amics i seguidors per anunciar-los que pròximament abandonarà els escenaris. Aquesta llicència dramàtica ens dona peu a desgranar el que ha estat la seva vida i la seva carrera, així com les persones que el van marcar.

El treball conjunt amb en Josep Surinyac, al piano, i l'esmentat Ferran Frauca han estat molt enriquidors i m'agrada pensar que hi ha un trosset de cadascú de nosaltres en l'espectacle que finalment he escrit i organitzat escènica i jo mateix. L'aportació de tots és quelcom que el fa més fresc i veritable.

RMC. Quin repertori trobarem en aquest espectacle?

RP. Aparentment és un calaix de sastre, però tot hi té un sentit. Hi podem escoltar des de fragments de *Doña Francisquita*, la sarsuela que el va fer immensament famós per tot Espanya, com també la primera cançó que va treballar amb Lluís Millet, fins a peces del seu primer concert en públic. Algunes de perdudes en l'oblit i que ara ens encarreguem de rescatar, com una romança de *Don Joan de Serrallonga* d'Enric Morera. Volem donar pinzellades del talent de Vendrell abordant diversos gèneres. En aquest sentit, se'ns va crear el dubte de si havíem d'interpretar-les "a la manera" de l'època. Però vam decidir que seria mancar a la nostra pròpia identitat com a artistes voler fer una còpia que mai no seria prou aconseguida.

RMC. Com definiries, un cop tancat l'espectacle en la seva forma definitiva, qui va ser Emili Vendrell i quin és el seu llegat?

RP. Manllevo una citació del propi tenor que ens serveix per acabar la funció: "M'han anomenat de moltes maneres, però la que més m'agrada és quan la gent em diu «el nostre Vendrell»". Crec que arribar al cor

de la gent i que vulguin que t'hi quedis és el millor que li pot passar a un artista i, en general, a qualsevol persona. El seu llegat quedarà per sempre, ja que va estrenar multitud d'obres de compositors contemporanis seus, va elevar la consideració social de la cançó popular i va portar exquisidesa al món de l'espectacle popular. Tot plegat un treball ingent i molt destacable. També hi ha els seus escrits, de notable categoria, així com els tractats de tècnica vocal, per no parlar dels seus enregistraments sonors.

Imatge destacada: L'espectacle *Emili Vendrell, la veu del poble*. © Marta Escobar